

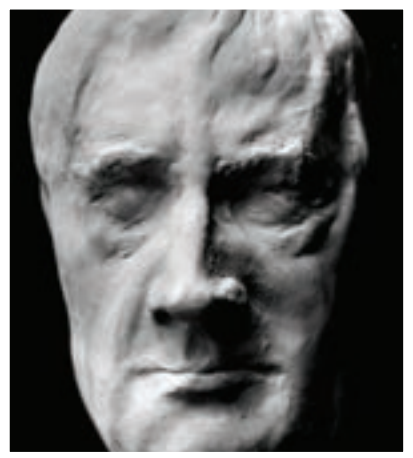
ویلیام شکسپیر، شاعر و نمایشنامه‌نویس انگلیسی (۱۵۶۴-۱۶۱۶).

ولیاام شکسپیر، شاعر و نمایشنامه‌نویس انگلیسی (۱۵۶۴-۱۶۱۶).

گئورگ ویلهلم فردریش هگل، فیلسوف آلمانی (۱۷۷۳-۱۸۳۱).

آیزاک نیوتون، دانشمند انگلیسی (۱۶۴۳-۱۷۲۷).

دانته آلیگیری، شاعر و نویسنده ایتالیایی (۱۲۶۵-۱۳۲۱).

جیمز جوس، نویسنده ایرلندی (۱۸۱۲-۱۸۶۱).

ماسک‌های مرگ، یادبودهای دلپسند آور پیش از عکس‌ها

ماسک‌های مرگ یادبودهای جذاب اما دلپسند آوری از دوران پیش از رواج هنر عکاسی هستند. تا پیش از اختراع دوربین‌ها، ساختن ماسک مرگ از طریق قالب‌گیری از صورت افراد مشهور با استفاده از فلز، موم یا گچ بسیار مرسوم بود. میان زنده‌ها و مردگان بود. یکی از اولین کاربردهای این ماسک‌ها به هزاران سال قبل از عکاسی برمی‌گردد، زمانی که نقاشان و مجسمه‌سازان از ماسک صورت بهره می‌گرفتند.

در طول تاریخ، روش ساخت ماسک مرگ همیشه یکسان بوده است. صورت جسد با روغن پوشانده می‌شد و بعد رس یا موم روی آن قرار می‌گرفت. پس از خشک شدن مواد، قالب شکل گرفته از صورت برداشته و یک ماسک با خصوصیات واقعی صورت آن فرد تولید می‌شد. ماسک مرگ فقط مخصوص افراد سلطنتی و اشراف نبود. این ماسک برای بسیاری از افراد برجسته رهبران نظامی و سیاسی، آهنگ‌سازان، فلاسفه، دانشمندان، شعرا و نویسندگان نیز تهیه می‌شد. در بین ماسک‌های مرگ، که هنوز سالم باقی مانده‌اند، چهره‌های دانته آلیگیری، ولترامی توان تشخیص داد.

در روم باستان از ماسک‌های مرگ بیشتر برای ساخت مجسمه‌های پرتله مرمر، نیم تنه‌ها یا حکاکی‌هایی از درگذشتگان مشهور استفاده می‌شد. در دیگر فرهنگ‌ها، ماسک مرگ در مراسم تدفین روی صورت شخص متوفی قرار می‌گرفت و به‌عنوان بخشی از فرایند مومیایی کردن با جسد دفن می‌شد. از مشهورترین این ماسک‌ها، ماسک توتانخامون، یکی از مهم‌ترین فراعنه مصر است.

محبوبیت ماسک‌های مرگ در اواخر قرن نوزدهم و اوایل قرن بیستم کاهش یافت. زمانی که ملکه ویکتوریا درگذشت، نوه ارشدش، فیصلر ویلهلم دوم، سعی کرد برای او ماسک مرگ بسازد، اما اعضای خانواده سلطنتی بریتانیا که می‌دانستند ملکه چقدر از ماسک‌های مرگ بیزار بود، مانع وی شدند. در نهایت با اختراع عکاسی، ساخت ماسک‌های مرگ در فرهنگ‌های غربی دیگر ضرورتی نداشت.